

http://science2016.lp.edu.ua/sites/default/files/Full_text_of_%20papers/vnulpurn_2016_845_40.pdf

2. Воронова Н.В. Набуття права власності на знахідку за цивільним правом України/дисертація //Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://mydisser.com/en/catalog/view/6/44/7012.html>
3. Романюк А.О. Особливості набуття державою права власності на скарб, що становить історичну та культурну цінність//[Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.lj.kherson.ua/2014/pravo04/part_1/35.pdf
4. Цивільний кодекс України Верховна Рада України; Кодекс України, Закон, Кодекс від 16.01.2003 № 435-IV зі змінами станом на 01.04.2016 р.//[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.
5. Щербатюк О.Є. Виникнення права власності на скарб за українським законодавством// Університетські наукові записки. – 2013. - № 3 (47). – С. 241-247.

Южека Роман Сергійович,

слухач магістратури п'ятого курсу
юридичного факультету

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,

член Дніпропетровської обласної організації
«Асоціація українських правників»

Науковий керівник:

Нестерцова-Собакарь

Олександра Володимирівна,

кандидат юридичних наук, доцент,

завідувач кафедри цивільно-правових
дисциплін Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ЗАРУБІЖНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ТА ШЛЯХИ ЗАПОЗИЧЕННЯ ПОЗИТИВНОГО ДОСВІДУ В УКРАЇНІ

Рух України у напрямку європейської інтеграції передбачає узгодження її економічної і соціальної сфери відповідно до принципів Європейського Союзу. Звідси, важливим чинником прискорення євроінтеграційних процесів України є реформування її соціальної політики відповідно до нових умов і пріоритетів. Отже, потреба дослідження зарубіжного законодавства щодо застосування цивільно-правової відповідальності викликана зміною цивільного та цивільно-процесуального законодавства.

Крім того, актуальність теоретичного осмислення сутності зарубіжного законодавства щодо застосування цивільно-правової відповідальності в цивільно-правовій доктрині зарубіжних країн базується на об'єктивній необхідності постійного оновлення науки цивільного права, яка, по-перше, не може обмежуватись рамками вітчизняної правової системи, а по-друге, має йти попереду практики, виконуючи свою прогностичну функцію.

У зв'язку з цим, особливого значення набуває критичне осмислення проблем цивільного права в Україні, як з точки зору підтримання позитивного досвіду, так і з позиції, врахування недоліків, виправлення помилок у правовому процесі на всіх його стадіях. Вищезазначене свідчить

про актуальність дослідження зарубіжного законодавства щодо застосування цивільно-правової відповідальності.

В умовах євроінтеграції гарантії прав людини, так само як і права людини в цілому, підпадають під дію регіоналізації та універсалізації. Як відомо, в умовах глобалізації можливості людини в сфері реалізації та захисту своїх прав розширюються. Однак, слід зауважити, що первинною і основною ланкою забезпечення прав людини залишається національна держава.

Як свідчить аналіз, в зарубіжних країнах правове становище фізичних осіб у цивільних правовідносинах розкривається через категорії правоздатності (здатності бути носієм передбачених позитивним правом суб'єктивних цивільних прав та обов'язків) та дієздатності (здатності своїми діями здійснювати суб'єктивні цивільні права та обов'язки). Праву Німеччини відома й така категорія як деліктоздатність, тобто здатність особи нести цивільно-правову відповідальність за шкоду, заподіяну протиправними діями.

Відсутність дієздатності неповнолітніх у країнах континентального права заповнюється інститутом законного представництва. Законні представники укладають угоди від імені неповнолітніх та несуть відповідальність за спричинену неповнолітніми шкоду. У країнах англосаксонської системи права такий інститут відсутній. Натомість виконання аналогічних функцій покладається там на інститут довірчої власності, що невідомий романс-германському праву.

На сьогодні формується доктрина розвитку України в новому цивілізаційному вимірі, з урахуванням мінливої стратегічної ситуації у світі. Україна переходить в нову епоху історії і Український народ отримує унікальний шанс побудувати нову Україну. Ратифікувавши Угоду про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода), Україна отримала інструмент та дороговказ для своїх перетворень. Виконання вимог цієї Угоди дає можливість Україні в подальшому стати повноцінним членом в Європейському Союзі. Такими вимогами є відповідність Копенгагенським критеріям - параметрам, яким мають відповідати держави – члени Європейського Союзу [1].

Питання європейської інтеграції України розглядається не лише в площині реалізації зовнішньої стратегії країни, а й на напрямку активного внутрішнього реформування усіх складових життєдіяльності нашої держави та приведення їх у відповідність до загальноєвропейських стандартів [2, с. 58]. Безумовно, Україна, яка прагне бути повноправним членом міжнародного співтовариства, вживає всіх заходів, спрямованих на формування та існування такого демократичного правового режиму в країні, при якому політика держави спрямована на формування умов щодо забезпечення належного рівня життя для всього суспільства. Все це є підставою для визнання таких процесів визначальними в створенні в Україні правової держави, яка відповідала б світовим стандартам.

Таким чином, потреба дослідження зарубіжного законодавства щодо застосування цивільно-правової відповідальності викликана зміною цивільного та цивільно-процесуального законодавства. На сучасному етапі постає складне завдання щодо удосконалення чинного цивільного законодавства з метою ефективного гарантування суб'єктивного цивільного права та його приведення у відповідність із міжнародно-правовими стандартами. Тому особливої актуальності набувають теоретичні та прикладні розробки щодо запровадження в Україні правової системи європейського зразка.

Бібліографічні посилання:

1. Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020» / Указ Президента України від 12 січня 2015 року №5: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>
2. Гуменюк Б. І. Євроінтеграція – шлях до надійних соціально-економічних та правових стандартів життя / Б. І. Гуменюк, А. Л. Малюська // Науковий вісник Дипломатичної академії України. – 2010. – Вип. 16. – С. 57-62.

Струц Анастасія Сергіївна,

студентка третього курсу
юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:

Калініченко Зоя Дмитрівна,

кандидат економічних наук, доцент кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**ПРАВООХОРОННІ ОРГАНИ ТА ПРАВОВІ ЗАСОБИ ДЛЯ
ЗМЦНЕННЯ ДОГОВІРНО-ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ**

Важливість стабільності фінансової системи для держави очевидна, оскільки високий рівень захисту коштів місцевих та державних бюджетів від внутрішніх і зовнішніх загроз дозволяє органам державної влади не лише задовольняти потреби суспільства, але й акумулювати кошти для непередбачуваних витрат.

Наявність таких коштів за певних умов, які завдають шкоди інтересам як суспільства, так і держави, потребує оперативно реагувати органам державної влади на зміну соціальної, економічної чи політичної обстановки в державі, усувати причини, що їх обумовили та підтримувати стабільність у державі.

Отже, фінансова система передусім є основою, навіть запорукою стабільного розвитку демократичної держави. Крім того, фінансова система є необхідною для економічного розвитку держави. Адже очевидно, що захищеність коштів у межах території держави та наявність гарантій такого захисту робить можливим розвиток підприємництва в державі та вкладення інвестицій у національні підприємства зарубіжними інвесторами без страху втратити кошти через існуючі або потенційні загрози.

На сьогодні захист фінансових інтересів як громадян, так і держави в цілому від будь-яких загроз покладено насамперед на правоохоронну систему.

У законодавстві України відсутнє поняття «правоохоронна система», а у науковій доктрині першим його зміст визначив А. М. Куліш, який дав власне визначення «правоохоронної системи», а саме: це багаторівнева соціальна система, яка включає систему правових засобів, методів та гарантій, що забезпечують охорону суспільних відносин від протиправних посягань, та державні органи, які виконують правоохоронні функції [1].

Отже, правоохоронні органи, перелік яких на законодавчому рівні наведено у Законі України «Про державний захист працівників суду та правоохоронних органів» від 23 грудня 1993 року, є невід'ємним елементом правоохоронної системи будь-якої держави.